

Az *Egy csészényi hang* elnevezésű sorozat újabb előadása szokás szerint muzsikával kezdődött, melyet a Menner Bernát Zeneiskola tanárai és növendékei szolgáltattak a tatai Móricz Zsigmond Városi Könyvtár közönségének szeptember 25-én.

Várady Eszter, az esztergomi Helischer József Könyvtár igazgatója vendégeskedett nálunk. Kérdezője, Bánhidny Vajk tanár úr őszinte faggatózással vezette át élete eseményein. Kedves öniróniával, lefegyverző őszinteséggel és egyszerűen, baráti közvetlenséggel beszélgettek, bevonva a riposztokat élvező közönséget is. Az idegen is úgy érezhette, hogy régi ismerősével találkozott újra. Annak ellenére, hogy ők ketten már többször szerepeltek együtt ilyen felállásban, a tanár úr mégis tudott olyan apróságokat, érdekességeket kérdezni, melyek az ő számára is újdonságot jelentettek az író életében. A kezdet, mint sokaknak, a versírással volt, s az első olvasmányélmények, a pörgős, kalandos May Károly-, Verne-könyvek mellett, az

igazi mély benyomást *Fekete István* művei jelentették. Olyan nagy hatást gyakoroltak Várady Eszterre, hogy levélben megkereste az író, és eljuttatta hozzá az addig megírt verses szárnypróbálgatásait. Kedves válasz érkezett: olvasson, olvasson és olvasson, minél többet! Ez a levélváltás azután meg is jelent a Fekete István hagyatékát összegyűjtő kötetben. Eszter megfogadta a tanácsot, saját bevallása szerint „függővé vált”, annyira, hogyha nem jut hozzá napokig az olvasáshoz, jóformán elvonási tünetei vannak, nem érzi jól magát a bőrében.

Volt egy másik érdekes pillanat is az életében, amikor Nagy László költőt kereste meg, s a megilletődöttségtől csak ennyit tudott mondani: „én is szoktam verseket írni”, mire a Nagy László figyelmesen ránézett, s így válaszolt: „maga prózát fog írni”. Ez akkor elképzelhetetlennek látszott. A '80-as évek vége felé viszont, amikor mind több és több nyugati lektúr jelent meg nálunk, egyre meresebben olvasta őket, mert megbotránkozott sekélyes színvonalukon. Végül mondhatjuk, hogy „dühből”, felháborodásból, „hát ilyen én is tudok írni” felkiáltással megírta élete első krimijét. Irodalmi igényességgel, nagy felkészüléssel, gondos háttérmunkával született meg ez a mű, melyet még huszonhárom követett. *Sükösd Mihály* lektorálta és elragadtatottan ajánlotta kiadásra, anélkül, hogy tudott volna bármit is az író személyéről. A könyv angolos álnéven jelent meg, az akkori elvárások szerint, s máig nem a saját nevét használja. „Nem én va-

gyok, én csak megírtam, semmi egyéb közöm nincs hozzá” – indokolta meg az álnév használatát. Ma már, az internet világában, sokkal kevesebb utánjárással lehet kideríteni egy regény szakmai hátterét, az esetleg szükséges orvosi, közgazdasági vagy éppen régészeti vonalát, de a pontossághoz ma is ragaszkodik, ez alapelve. A választékos stílus s az aprólékos háttér munka mellett van még valami, amin a kezdetek óta nem változtatott: ma is kézzel írja műveit, s csak utána viszi gépbe a szöveget. Alig javít, szinte „diktálásra” ír. Ha a konfliktushelyzetet megtalálja, utána a szereplők gondos megválasztása következik, de a helyszín kiválasztása már nem olyan döntő. Sajnos a mai világban az íráshoz szükséges nyugalmat, a témában való elmerülést nagyon nehéz megteremteni, s ez az oka, hogy most is van félbehagyott írása. Reméljük, nem kell sokáig várnunk az újabb Esther G. Wood-könyv megjelenésére. ■

Szeptemberi lapszámunk szerzői

Bíbor Máté
ELTE Egyetemi Könyvtár,
Budapest

Buzai Csaba
Justh Zsigmond Városi Könyvtár,
Orosháza

Dippold Péter
Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár,
Budapest

Dobos Matild
Petőfi Sándor Városi Könyvtár,
Kiskunfélegyháza

Farkas Ferenc
Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár,
Budapest

Horváth Géza
József Attila Megyei és
Városi Könyvtár,
Tatabánya

Petrozsényi Eszter
Móricz Zsigmond Városi Könyvtár,
Tata

Szabó Panna
ELTE Egyetemi Könyvtár,
Budapest

Székelyné Török Tünde
ELTE Egyetemi Könyvtár,
Budapest

Tolnai Gáborné Lakatos Mónika
Dr. Kovács Pál Megyei Könyvtár
és Közösségi Tér,
Győr